

[Gert Petersen]

ne sanktioner virker, men man har så travlt nu. Det hele er kørt derhen, at der pr. den 15. eller 16. januar skal indledes en storkrig. Er det under de givne omstændigheder den bedste løsning? Det mener hr. Kofod-Svendsen åbenbart, det mener hr. Arne Melchior åbenbart, siden de vender sig imod en advarsel mod en sådan politik.

Hvad angår spørgsmålet om kobling, vil jeg sige, at dette dagsordensforslag er ikke udtryk for en kobling. Afholdelsen af en Palæstina-Israel-konference er ikke noget, som er forudsætningen for, at Hussein trækker sig tilbage. Det skal han under alle omstændigheder. Det siges udtrykkeligt i mit oplæg, og der siges også i dagsordensteksten: »uden at afvente udfaldet af konflikten mellem Irak og Kuwait«. Det er en gentagelse, kan man sige, af noget, som er blevet sagt mange gange, nemlig at der skal afholdes en sådan konference, og at man er indstillet på at afholde den. Er man ikke indstillet på at afholde en sådan konference? Det har vi da ellers hørt i FN, det har vi hørt fra mange forskellige sider, faktisk fra alle sider undtagen fra Israel. Israel er det eneste land, der er imod konferencen.

Så kan man spørge: Hvorfor skal man sige det i denne sammenhæng? Det skal man efter min mening, fordi den arabiske verden, var jeg lige ved at sige, bør kunne fastholdes i den alliance imod aggressoren, som så meget af den arabiske verden er med i, og det kan den kun, hvis den har en vis sikkerhed for, at man også interesserer sig for Palæstinaspørgsmålet.

Så er der endelig palæstinenserne selv. Jeg må sige, at jeg på det allerskarpeste tager afstand fra de udtalelser, som Arafat er kommet med om støtte til Irak, men jeg forstår uroen blandt palæstinenserne, der føler sig glemt og solgt, sådan som tingene ser ud i øjeblikket.

Derfor synes jeg, at det uden kobling, uden at gøre noget afhængigt af noget andet, er rigtigt at fastslå, at man arbejder for en sådan konference. Jeg kan ikke forstå, at man i stedet foretrækker konfrontationen, som efter min opfattelse med 99 pct.s sikkerhed ender med en katastrofe, men bevar mig vel, den kommer ikke til fysisk at gå ud over Danmark, det er jo ikke nogen verdenskrig, der truer, det er »kun« arabere, som bliver ramt. Nå ja, så er der selvfølgelig også nogle amerikanske soldater, det er beklageligt, men en verdenskrig er det i hvert fald ik-

ke, og det er måske en af grundene til, at man behandler sagen lovlig letfærdigt, synes jeg.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Spørgsmålet om krig eller fred i Golfen er et alt for alvorligt spørgsmål til, at vi kan tillade os at tale forbi hinanden nu, hvor det er gjort til et emne her i Folketingets åbningsdebat, i og med at SF har stillet et dagsordensforslag.

Der er mange ting i hr. Gert Petersens forklaringer på dagsordensforslaget, som regeringen er enig i: ønsket om at undgå krig, ønsket om at finde en fredelig løsning, som sikrer, at FN's resolutioner bliver overholdt til punkt og prikke, hvilket jo først og fremmest indebærer, at Irak trækker sig betingelsesløst ud af Kuwait – jamen alt det er vi enige om.

Hr. Gert Petersen har også nogle betragtninger om USA, som rummer en form for mistillid til USA's motiver og handlinger, det er regeringen ikke enig i.

Og så kommer dette spørgsmål om kobling til de andre problemer, man har i området. Dét må jeg sige til hr. Gert Petersen, at selv om jeg finder det meget seriøst og sympatisk at sige, at man ikke accepterer en kobling, så løber man nu en risiko for at blive misforstået, når man bringer dette emne ind i sit dagsordensforslag.

Jeg kan bekræfte over for hr. Gert Petersen, at det også er regeringens holdning, at vi ønsker en mellemøstlig fredskonference, hvor man kan drøfte det arabisk-israelske problem og det palæstinensiske problem. Det har været dansk politik i mange år, dér er vi enige med vore EF-partnere. Det er også fortsat EF's bestræbelse, men vi kan ikke acceptere, at det bliver bragt ind i billedet som en form for belønning til den irakiske hersker for at trække sig ud af Kuwait. Det ville dels gøre det vanskeligere at få løst disse problemer, dels ville det give ham en placering i den arabiske verden, som kan vise sig at give anledning til nye problemer i tiden, der kommer. Det er derfor, det er så vigtigt at modvirke de forsøg på en kobling, som så ihærdigt er gjort fra irakisk side her på det seneste, men hvor man ikke må glemme, at når Irak invaderede Kuwait, var det så sandelig ikke for palæstinenserens skyld.

Men vigtigt er det, nu da emnet er bragt på bane og der er fremsat et dagsordensforslag, at vi undersøger mulighederne for, at Folketinget i enighed giver udtryk for, at vi skal støtte alle